

СТАРАТА КОТКА И МЛАДАТА МИШКА.

(Басня отъ Лафонтена — за дѣца и юноши).

Едно младо мишенце, съвсѣмъ глупавичко още, попадна прѣдъ краката на старата котка. Уплаши се горкото мише, ала пакъ помисли, че ще може отъ котката съ думи благи милость да изпроси, та тѣй започна да ѝ говори:

„Мила Котко, остави ме да живѣя. Отъ таквазъ дребна гадина, каквато ме видишъ, каква врѣда за стопанитѣ на тазъ кѣща голѣма? Не ще азъ всичко тукъ да изгризамъ и ни стопанъ ни стопанка, ни нѣкой другъ въ тоя домъ привѣтенъ гладенъ ще остане. Едно зрънце оризець — за мене е доста, а отъ единъ орѣхъ — азъ вече се нагойвамъ. Сега съмъ, виждашъ, измършавѣла: почакай малко врѣме и запази тазъ гозба за рожбитѣ свои“.

Тѣй жално се изказа малката Гризана, ала Маца лукаво ѝ отвърна:

— „Мамишъ се много, ти мише наивно! Тѣзъ слова, що ми изреждашъ, не сж хичъ за прѣдъ мене. И колко глухи биха те чули, толкова и моя милость. Котка, и при туй стара, — и да прощава! Дѣ се е туй видѣло и дѣ таквозъ нѣщо става? Като е тѣй, хайде долу, умирай, и прѣстани прѣдъ другарки ми прѣдачки таквизъ безсолни думи да говоришъ; за дѣцата мои, ти да се не грижишъ: безъ гозба тѣ нивга не ще останатъ“.

Туй като изрече, наша Маца извърши това, що знае.

Какъвъ урокъ тая басня ни дава? **Младежъта се много мами, като мисли, че може отъ старостъта да получи, каквото поиска;** тя не знае, навѣрно, колко непрѣклонна старостъта обикновенно бива.

Стъмки въ проза Г. П.

